

1r CONCURS DE MICRORELATS 'LA SINGRATALLA'

Coincidint amb l'estada de l'exposició itinerant "Històries i Camins" a Tremp, la **llibreria La Singratalla** de la capital pallaresa va organitzar una iniciativa innovadora: el 1r concurs de microrelats dedicats a la temàtica dels camins.

L'experiència va ser tot un èxit i s'hi van presentar un gran nombre de textos. Tot seguit reproduïm els tres guanyadors, que van rebre els premis respectius en un acte d'entrega celebrat a la mateixa llibreria el passat 26 d'octubre de 2024.

1r PREMI
1r CONCURS DE MICRORELATS 'LA SINGRATALLA'

Mals presagis

LLUÍS ROY GALLART

”

Ni tant sols l'esgarripança d'aquell cadàver de vedell entatxonat entre bigues de fusta podrida i murs esbudellats podia aturar la cursa decidida d'en Simó. Padrina li havia donat ordres precises que calia complir amb urgència i no hi havia temps per entretenir-se ni lamentar-se per mals presagis. Les petjades cosien el camí sobre l'herba molla barranc amont i la humitat li entumia les articulacions. Cal avisar Ventura i fer-la baixar, arriba-t'hi amb una esgarrapada. Mare al·litada, la vella d'Agustí passant el rosari al capçal del llit i pare que portava tres dies sense badar boca. Però padrina no havia vist la urgència fins avui.

Rere els xops esquelètics ja s'en-devinava el poblat de Gramenet amb

les bromes encaramades als lloms de Serraspina. Tres retrucs secs de la baula i la porta s'obrí mansa. La mirada severa de Ventura era la d'al·gú a qui no calen explicacions. Pren el cistell i enfila camí avall. Poseu-li panys calents amb aigua de timons al pit i al ventre. De seguida baixaré l'ungüent. No prometo res, Simó, ton pare ha tardat massa a empassar-se l'orgull, els remordiments el deuen tenir corsecat. Ha de ser fotut recórrer a qui vas girar l'esquena quan et va convenir.

Les darreres paraules van ressonar dins el seu cap com un fuet lacerant i les cames van precipitar-se costa avall, com dos vedells desbocats lliurats a un destí funest.

Records de l'oblidat

JÚLIA ALBOS ISCLA

”

Te'l saps de memòria. Saps que passat el pont, passada la roca, passada la casa, passat el torrent, i passat l'arbre senyalitzat, arribes al lloc on ja es veu la vall. La teva vall. On van viure els que et van precedir. Estàs a la Creu dels Canemassos. El nom que el pare tants cops tenia en boca. I jo, sé aquest nom, però no sé ni el de la casa, ni el del pont, ni el de la roca, ni el del torrent, i, el de l'arbre, en dubto.

Te'l saps de memòria, però ara està senyalitzat. Saps, que després de tu, hi

passaran motoristes i excursionistes que poc saben del que vol dir caminar aquestes muntanyes. Poc saben d'un part de la teva padrina que va salvar la senyora d'aquesta casa. Poc saben del que era anar a estudi, a comprar el pa o al mercat. Poc saben del que era rentar la roba amb aigua gelada, o d'esperar que morís el padrí per marxar d'aquestes muntanyes. Poc saben del que va ser deixar aquestes muntanyes per un altre camí. Però la vida era dura. I tu, poc en saps, però camines, com ells.

El camí de l'aigua

RAÛL PRUNELL HOLGADO

”

El camí de l'Aigua és un camí molt llarg. Un intestí gruixut o prim, segons el tram. Voreja i serpenteja el riu Noguera Ribagorçana, en una comarca d'estira i arronsa.

Allí, entre bassals, s'hi han trobat enamorats. Pot ser que un llangardaix savi i veterà t'expliqui com de jove-neta la Montse Llovera li va treure els pantalons, movent els malucs, al seu company de classe, en Julià Romeu, un jovenet més maldestre que una cassola rovellada.

Tothom es pensava que la Montse només volia presumir del seu poder de seducció. Tenia els pits grossos i la gràcia li arribava als talons. En Julià no es va enamorar per un ball sensual a

la llera del riu, no. En Romeu volia ser un home com cal i, per una vegada, un Romeu amb la seva Julieta.

Ell no comptava amb un camí ple de mirades, de murmuracions i de pet-jades. Van descobrir (les ombres del camí) que era ella qui li havia abaixat els pantalons. I després, la Llovera, sorneguera, els va llençar a l'aigua per riure a cor que vols i el va deixar plantat. En Julià no va completar la seva conquesta i va tornar a casa, sol i mig d'amagat, amb el cul gelat i la boca seca.

I encara avui els esquiroles i els muixirecs del camí parlen d'aquelles natges que tremolaven com bombolles de sabó a punt de formar-se.